Наш Іван кохавсь у мріях:
Думкою літає
Та скарби усе знаходе,
Гроші здобуває.
Одного разу пішов він
На баштан до пана:
Огірочки молоденькі
Звабили Івана.
Взяв мішок Іван з собою,
Повен щоб набрати,
Та й почав він до баштану
Стиха плазувати.
Як підліз до огірочків,
Став він і гадає:
— Це, їй-Богу, мені щастя
Зараз набігає.
— Наберу цих огірків я
Повну лантушину,
А тоді візьму за їх я
Добру копійчину.
— За ті гроші собі маю
Курочку купити,
А та курочка курчаток
Буде нам водити.
— Я візьму оті курчата
Та й пошлю я жінку
їх продати, і куплю я
За ті гроші свинку.
— Наведе мені та свинка
Поросят чимало,
Будуть в мене і ковбаси,
Буде в мене й сало!
— Тільки — ні! Ті поросята
Я не буду їсти,
А як виростуть, то їх я

Теж продам у місті.
— За ті ж гроші всі куплю я
Добрую коняку,
І вона роботу буде
Нам робити всяку.
— А до того приведе ще
Лошачка такого,
Що швидкішого не буде
Коника ні в кого.
— Лошачка того продам я,
Хату щоб купити,
Біля хати ж щоб садочок:
Вишеньки та квіти.
— А там далі і город щоб —
І його чимало,
Бо я хочу, щоб на ньому
Все там виростало.
— Огірків теж насадю я,
Бариша щоб мати...
Тільки горе, що такий то
Вже народ наш клятий:
— Не вдержиш і огірочка,
Вирвуть все до краю...
Ну, байдуже, сторожів я
Добрих понаймаю,
— А сам вийду потихеньку
Із своєї хати
Та й піду у сторожів тих
Варти вивіряти.
— Так піду я понад краєм
Та й гукну: — Не спіте!
Гей, чи чуєте? Город мій
Добре бережіте!
Та й згукнув Іван, мов справді
В нього вже те діло:

На баштані ж тому двоє
Сторожів сиділо.
Як почули вони Йвана, —
Кинулись до нього,
Та й піймали зараз в руки
Із мішком дурного.
Попобили бідолаху,
Мали ще й в'язати,
Та вже вихопився якось
Та мерщій тікати!
Як вернувся, — ще довгенько
Чув побиту спину,
Та нікому не хвалився
Про свою причину.
Та вже потім жінці якось
Розказав се діло,
Та — сусіді: трохи згодом
Всюди облетіло.
Почали тоді сміятись:
— Он як наші вміють, —
Що думками із нічого
Швидко багатіють!..